

Forfatter: Aarestrup, Emil

Titel: HAVFRUEN.

Citation: Aarestrup, Emil: "HAVFRUEN.", i Aarestrup, Emil: *Emil Aarestrups samlede skrifter*, udg. af Hans Brix ; Palle Raunkjær , C. A. Reitzel, 1976, s. 187. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aare01val-shoot-workid73531/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Emil Aarestrups samlede skrifter

HAVFRUEN.

- I Dronning Thora gik paa Øen
Ved den aabne, kolde Strand.
Dannerkongen var paa Søen;
Uveir mørkned Himlens Rand.
- II Fiskerjollen laae ved Landet,
Søevandt Gubbe sad deri,
Nettet trak han tungt af Vandet,
Stærke Sønner stod ham bi.
- III De en Havfru havde grebet.
Halv i Vandet, halv i Siv
Laae hun snøret fast af Rebet
Med det skjøonne Jomfruliv.
- IV Lokkerne slog Guld i Blæsten,
Deilig var den friske Barm,
Halsen sjunken mat, og næsten
Blodignørt den hvide Arm.
- V Iisgraat Skjæg om Mund og Hage,
Hvasse Blik bag lange Bryn,
Gubben griber til sin Stage,
Røres ei ved yndigt Syn.

- VI Seer I hende? Ha, din Slange!
Fær og Broer mig raned du.
Hvor er Kniven? Vær ei hange!
Døden skal hun friste nu.
- VII Bistert saarer han den Skjønne —
Holdt! o holdt! det tætved Iød —
Fiskergubben maa sig vende;
Det var Dronningen som bød!
- VIII Og hun ynkes ret og røres,
Da hun seer den Havets Qvind,
Inderligt og sælsomt føres
Til at lyde fromme Sind.
- IX Løsner hurtig Slørets Folder,
Trykker det for Brystets Saar.
I sit Skjød hun Hovdet holder
Med de lange, gyldne Haar.
- X Da nu Havets Møe i Armen
Hvilte paa den Dronning god,
Ned i dunkle Vand fra Barmen
Flød der trende Draaber Blod.
- XI Og hun aander mat og sukker,
Rødme man paa Kinden saae,

Øielaaget sig oplukker
Længselsfuldt mod Bølgen blaa.

XII Dronning Thora byder fare
Ud paa Havets Dyb igjen —
Da om Nøkkens lumske Snare
Varsle alle Fiskermænd.

XIII Men den høie Dronning byder;
Kjække Hjerter lønligt gjøs,
Havet svulmer sort og syder,
Grunt Orkanen farer løs.

XIV Dog, før Baaden har den skjønne
Havfru ud paa Dybet bragt,
Bølgerne i Skum kun stønne,
Knuste ved en fremmed Magt.

XV Og til Landet hjem de naaede
Gjennem høie Bølgekast,
Skjøndt den Gamle rædsomt spaaede,
Og skjøndt Roret sank og brast.

XVI Altid værre Havet fnyste,
Lynet sig i Skyen brød,
Mens paa Borgen Thora gyste,
Tænkte paa sin Husbonds Nød.

XVII Trin da drønned gjennem Hallen:
Fagre Thora, græder du?
Ei din Helt er død og falden,
Karsk og fro han er endnu.

XVIII Drivvaad stod den Kongekjæmpe,
Tog sin Dronning ømt i Arm:
Nu du skalst din Uro dæmpe,
Rede mig en Seng saa varm!

XIX Sagtens jeg mit Skib forliste,
Men jeg selv og mine Mænd
Vore gode Kræfter priste,
Slog os gjennem Bølgen hen.

XX Dog var een og hver vel sjunken,
Havde ei en Havfruflok,
Da vor Arm sank træt og slunken,
Grebet os ved Haarets Lok.

XXI Mig en deilig Glut fra Dybet
Hæved over Bølgen op;
Ærgerlig jeg stødte Krybet,
Tro mig, fra min stærke Krop.

XXII Tænkte vel at naae til Landet,
Kraft jeg havde for en Stund;

Men hun slap ei, før i Vandet
Jeg fornam den faste Grund.

XXIII Eia, flink, du Landets Frue!
Hid den tørre Silkesærk!
Drukner Kongen i sin Stue,
Ha, ved Gud, det er dit Værk!

XXIV Stum af Fryd skjøn Thora græder,
Lukker Kister op og Skriin,
Tager frem de dyre Klæder,
Sølverkammen blank og fiin.

XXV Kjemmer Tang og Muslingskaller
Af sin Husbonds dunkle Haar.
Trende Ædilstene falder
Ned hvor Lokken fagert slaer.

XXVI Tre blodrøde Ædilstene —
Thora tykkes der at see
Havfrublod bag Sivets Grene
Dryppende fra Barmens Snee.

XXVII Og paa Sengens bløde Hynde,
Med sin Konning i sin Arm,
Taler hun om Havets Qvinde,
Kysser hun den Kolde varm.

XXVIII Sine Sønner smaa, just trende,
Hver hun en Karfunkel gav.
Alle blev de vakkre Svende,
Kjæmper paa det stolte Hav.
